ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΥ ΡΟΤΣΙΛΔ

Ὁ ἑβραῖος βαθύπλουτος Ρότσιλδ ταξείδευε κάποτε, ἰνκόγνιτο, στὴν Ἱσπανία. Σὲ κάποια πόλι ὁ σκευοφύλαξ μιᾶς ἐκκλησίας τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθη τοῦ ἔδειξε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ μιὰ «θαυματουργὸ» εἰκόνα τῆς Παναγίας.

— Τί εἴδους θαύματα κάνει ; ἐρώτησεν ὁ Ρότσιλδ.

— Ἁπλούστατα: Δακρύζει ὅταν ἀντικρύσει κανέναν...ἑβραῖο !..

Ὁ Ρότσιλδ, χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, ἐστάθηκε μπρὸς στὴν εἰκόνα περιμένοντας νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα. Ἡ εἰκὼν ὅμως δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ δακρύσῃ. Ὁ ἑβραῖος βαθύπλουτος τότε, γυρίζοντας πρὸς τὸν σκευοφύλακα, τοῦ εἶπε σιγά, χαμογελώντας, καὶ δίνοντάς του μὲ τρόπο ἕνα γενναῖο πουρμπουάρ :

— Ἔλα τώρα, ὁμολογήστε πὼς ἡ περίφημη αὐτὴ εἰκόνα δὲν εἶνε διόλου θαυματουργός. Δὲν συγκινήθηκε καθόλου ποὺ μὲ εἶδε, καὶ ὅμως εἶμαι ἑβραῖος !...

— Ἔχετε δίκηο... Ἔτσι εἶνε, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, μὴν τὸ μαρτυρήσετε !..

— Ὥστε τὸ ξέρεις κι' ἐσὺ πὼς ἡ εἰκὼν δὲν εἶνε θαυματουργός ...

— Βεβαιότατα... Ἀφοῦ κι' ἐγὼ εἶμαι... ἑβραῖος !...

***

Ἕνας πολωνὸς ἑβραῖος, πάμπτωχος καὶ ἀξιοθρήνητος, συλλογιζόταν ὅτι ξημέρωνε Σάββατο καὶ ὅτι δὲν εἶχε δώσει οὔτε ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμὶ στὴ γυναίκα του καὶ στὰ παιδιά του. Ἡ γυναίκα του καθισμένη κοντά του σιγόκλαιγε.

Ἔξαφνα, τοῦ κατεβηκε μιὰ ἰδέα :

— Μὴν κλαῖς, εἶπε στὴ γυναικα του. Θὰ μᾶς βοηθήσῃ ὁ Θεός!..

Καὶ ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ὁ ἑβραῖος μας, ἔγραψε ἕνα γράμμα, στο ὁποῖον ἐξιστοροῦσε ὅλη τὴν ἀθλιοτητά του, τὤκλεισε σ' ἕνα φάκελλο, καὶ ἔθεσε ὡς ἐπιγραφή... «Πρὸς τὸν Θεόν», καὶ τὸ πέταξε ἀπ' τό... παράθυρο !

Ἐκείνη τη στιγμή, ἔτυχε νὰ περνᾶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὁ γραμματεὺς τοῦ Ρότσιλδ. Βλέποντας νὰ πέφτῃ μπρὸς στὰ πόδια του ἕνας φάκελλος, τὸν ἐμάζεψε καὶ τὸν ἐπῆγε στὸν κύριό του.

— Γιὰ δές' τε, τοῦ εἶπε. Κάποιος τρελλὸς βέβαια γράφει στὸν Θεο...

Ὁ Ρότσιλδ ἐπῆρε τὸ γράμμα, τὸ ἄνοιξε, τὸ διάβασε καὶ κατασυγκινήθηκε.

— Ἄκουσε, εἶπε στὸν γραμματέα του. Ἡ ἁπλότης καὶ ἡ ἀφέλεια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου μὲ κατασυγκινοῦν. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσωμε ἔτι... πήγαινέ του, ἐκ μέρους μου, πεντακόσια φράγκα, καὶ πές του ὅτι μου τάστειλε ὁ Θεός, μὲ τὸν ὁποῖον βρίσκομαι σὲ καθημερινή ἐπικοινωνία, γιὰ νὰ τοῦ τὰ δώσω...

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ γραμματεὺς ἐπῆγε στὸν πολωνὸ ἑβραῖο τὰ πεντακόσια φράγκα, καὶ τοῦ ἀνακοίνωσε ὅτι τοῦ εἶχε πῆ ὁ Ροτσιλδ. Ὅταν ἔφυγε, ἡ γυναίκα τοῦ ἑβραίου, ἡ ὁποία σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε μείνει σκεπτική, γυρίζοντας πρὸς τὸν ἄνδρα της τοῦ εἶπε :

— Ξέρεις τί συλλογίζομαι ;

— Τί, γυναίκα ;

— Νά : Ἀφοῦ ὁ Ρότσιλδ στὰ στέλνει αὐτὰ τὰ χρήματα ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, φαντάζεσαι τί κρίτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του... ὡς προμήθεια !...

φησε πειθήνια νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν δέσουν.

Ἡ κυβέρνηση κράτησε μυστικὸ ἀπ' τὸ λαὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἐρρίκου, γιὰ τὸ φόβο μιᾶς ἐνδεχομένης στάσεως.

Ὅταν ἔψαξαν τὸ Ραβαγιὰκ — γιατὶ αὐτὸς φυσικὰ ἦταν ὁ δολοφόνος— βρῆκαν ἀπάνω του ἕνα σωρὸ μικρὰ εἰκονίσματα καὶ φυλαχτά, μάρτυρας τοῦ θρησκευτικοῦ του φανατισμοῦ. Ἀπ' τὴν ἀνάκριση ποὺ ἐνήργησαν ἀμέσως κατάλαβαν πὼς εἶχανε νὰ κάνουν μ' ἕνα ψυχοπαθῆ. Ὡς τόσο τὸν βασάνισαν τρομερά, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν καὶ νὰ τὸν ἐξαναγκάσουν νὰ μαρτυρήσῃ τοὺς συνενόχους του. Ὁ Ραβαγιὰκ διηγήθηκε στοὺς δικαστάς του τὰ ὅνειρά του, τὶς κρυφὲς συνομιλίες του μὲ τὸ Θεὸ καὶ τὸ Χριστό, καὶ τὴν ἀνώτερη ἀποστολὴ ποὺ εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Μολαταῦτα τους ἐξομολογήθηκε ἐπὶ πλέον, μὲ συντριβή, πὼς δὲν ἤιανε καὶ βέβαιος ἂν ὁ Θεὸς τὸν ὑποκίνησε νὰ σκοτώσῃ τὸ βασιλέα ἢ ὁ διάβολος !... Οἱ δικασταί του ὅμως δὲ συγκινήθηκαν ἀπ' τὴν ὁλοφάνερη τρέλλα του καὶ τὸν κατεδίκασαν μὲ μαρτυρικὸ καὶ ἀτιμωτικὸ θάνατο. Ὑπέφερε τὰ βασανιστήρια μὲ καταπληκτικὴ ὑπομονή. Πρῶτα τοῦ ἔκαψαν τὸ δεξὶ χέρι !... Ὕστερα τὸν χτυποῦσαν μ' ἕνα σίδερο ἀναμμένο, χύνοντας ἀναλυμμένο μολύβι στὶς πληγές του !... Κατόπι τὸν ξάπλωσαν καταγῆς καὶ τὸν ἔδεσαν σὲ τέσσερα ἄλογα, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν νὰ μαστιγώνουν γιὰ νὰ τρέξουν. Τὴν τρίτη φορά, τ' ἄλογα ξεκίνησαν μ' ὁρμή, σέρνοντας μαζύ τους τὸ καθένα καὶ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου τρελλοῦ, ὁ ὁποῖος σκοτώνοντας τὸν Ἐρρίκο Δ', ἐστέρησε τὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴν πραγμάτωση τῶν μεγάλων σχεδίων του : νὰ τὴν ἑνώσῃ ὅλην σ' ἕνα καὶ μόνο κράτος !...

Ὁ Ἱστορικός.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Ἀλεξ. Δουμᾶ.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς πατὴρ ὅταν εὑρίσκετο στὴν ἀκμὴ τῆς δόξης του ἔτυχε νὰ πάῃ μιὰ μέρα ὡς μάρτυς γιὰ τὴν σύνταξι ἑνὸς ληξιαρχικοῦ ἐγγράφου κάποιου φίλου του.

— Τὸ ὄνομά σας ; τὸν ρώτησε ὁ γραμματικὸς τοῦ Ληξιαρχείου.

— Ἀλέξανδρος Δουμᾶς.

— Τί ἐπάγγελμα ἐξασκεῖτε ;

Ὁ δημιουργὸς τῶν «Τριῶν Σωματοφυλάκων», ἐκύτταξε τὸν σπάνιον ἐκεῖνον ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἤξερε τὸ ὄνομά του, οὔτε καὶ τὸ ἐπάγγελμά του, ἐχαμογέλασε καὶ ἀποκρίθηκε σοβαρώτατα :

— Δημόσιος γραφεύς !...

***

Ὅπου ὁ Βικτ. Σαρντοῦ βρίσκει τὸν διάβολό του !

Κάτι ἀνάλογο συνέβη καὶ στὸν Σαρντοῦ, τὸν διάσημο συγγραφέα τοῦ «Ραμπαγιᾶ», κάποτε ποὺ τοῦ ἔτυχε νὰ παραστῇ μάρτυς στὸν γάμο ἑνὸς φίλου του.

— Τὸ ὄνομά σας ; τὸν ρώτησε ὁ γραμματεὺς τοῦ Δημαρχείου.

— Βικτοριὲν Σαρντοῦ, ἀποκρίθηκε ὁ συγγραφεύς.

Ὁ ὑπάλληλος τότε ὑποθέτων ὅτι ἡ λέξις Βικτοριὲν ἦταν διπλῆ καὶ ὅτι τὸ πρῶτο μέρος της ἦταν τὸ ὄνομα καὶ τὸ δεύτερο τὸ ἐπίθετο τοῦ μάρτυρος, ἔγραψε στὸ βιβλίο : « Βίκτωρ Ριὲν » δηλαδή : (Βίκτωρ Γίποτε !...)

— Μπορεῖτε, κύριε τοῦ εἶπε τότε φουρκισμένος ὁ Σαρντοῦ, νὰ νομίζετε πὼς εἶμαι τιποτένιος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι συνειθισμένος νὰ μοῦ τὸ λένε κατὰ πρόσωπο καὶ μάλιστα νὰ μοῦ τὸ γράφουν στὰ δημόσια βιβλία.

Ὁ ὑπάλληλος χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ προχώρησε στὸ γράψιμό του καὶ ἀντὶ Σαρντοῦ ἔγραψε : « Σαρντοῦμπλ » δηλαδή : (Σαρδιπλοῦς !..)

Τότε ὁ διάσημος θεατρικὸς συγγραφεὺς ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ τοῦ φώναξε :

— Πρὸ ὀλίγου εἴσαστε ἕνας ἁπλὸς γάϊδαρος, μὰ τώρα πειὰ ποὺ σᾶς ἀρέσει νὰ κάνετε δύο τὰ πράγματα διπλᾶ, εἶσθε... δυὸ φορὲς γάϊδαρος !...

***

Παρόμοιο ἐπεισόδιο μὲ δραματικὸν μάλιστα τέλος συνέβη καὶ στὸν διάσημον διευθυντὴν τῆς ὀρχήστρας τοῦ θεάτρου «Σκάλα» τοῦ Μιλάνου, Φάτσιο.

Ἕνα βράδυ γυρίζοντας μετὰ τὴν παράστασι στὸ σπίτι του ὁ μαέστρος Φάτσιο αἰσθάνθηκε ἐπείγουσάν τινα φυσικὴν ἀνάγκην καὶ ἐπλησίασε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου διά.... ν' ἀνακουφισθῇ....

Κάποιος ἀστυφύλαξ ὅμως τὸν εἶδε καὶ γρήγορα-γρήγορα τὸν ἐπλησίασε, ἔβαλε τὸ χέρι του στὸν ὦμο του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁρίστε στὸ τμῆμα κύριε ! Παρέβητε τὴν ἀστυνομικὴν διάταξιν.

Ὁ μαέστρος ὅμως δὲν ἤθελε μὲ κανέναν τρόπο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Τότε ὁ ἀστυφύλαξ τοῦ ζήτησε τὴν ταυτότητά του :

— Τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμό σας ; τοῦ εἶπε.

— Φάτσιο, ἀπήντησε ὁ μαέστρος, (Φάτσιο ἰταλικὰ σημαίνει κάνω).

— Μὴν ἀστειεύεσθε, εἶπε αὐστηρὰ ὁ φρουρὸς τῆς τάξεως παρεξηγήσας τὸ πρᾶγμα. Τὸ ὄνομά σας πέστε μου !...

— Φάτσιο, μαέστρος !

— Μὲ κοροϊδεύετε, κύριε ;

— Καθόλου, φίλε μου. Θέλεις νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά μου. Λοιπόν, ὁρίστε... Σᾶς εἶπα λέγομαι Φάτσιο.

Ὁ ἀστυφύλαξ ὅμως ἀγρίεψε καὶ τὸν πῆρε στὸ τμῆμα. Ἐκεῖ ὅμως εὐτυχῶς τὸν μαέστρο ὁ ἀστυνόμος τὸν ἀναγνώρισε καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ, ξεκαρδισμένος στὰ γέλοια γιὰ τὴν γκάφα τοῦ ἀστυφύλακος....

***

Ὁ Κόναν Ντόϋλ καὶ ὁ παλαιοβιβλιοπώλης

Κάποτε ὁ Κόναν Ντόϋλ εὑρισκόμενος στὴν Ἀμερικὴ καθόταν στὸ προαύλιο τοῦ ξενοδοχείου του καὶ ἐξεκουράζετο. Ἔξαφνα τὸν πλησίασε ἕνας πλανόδιος πωλητὴς βιβλίων καὶ τοῦ εἶπε :

— Θέλετε ν' ἀγοράσετε, κύριε, τὸν «Μικρὸ Ὑπουργὸ» τοῦ Μπάρρυ ;

— Τὸν ἔχω διαβάσει, ἀποκρίθηκε ξεφὰ ὁ Κόναν Ντόϋλ.

— Καὶ τὴν «Ella» τοῦ Ράϊντερ Χάγκαρντ ; ξαναρώτησεν ὁ πωλητής.

— Κι' αὐτὴν τὴν ἔχω διαβάσει.

Τότε ὁ πωλητὴς φουρκισμένος ἔρριξε ἕνα ἄλλο βιβλίο καὶ δείχνοντάς το στὸν δύστροπο ἀγοραστή, τοῦ φώναξε :

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὤχετε διαβάσει. Ἤρθε μόλις χθὲς τὸ βράδυ ἀπ' τὴν Ἀγγλία. Εἶνε ἕνα μυθιστόρημα τοῦ Κόναν Ντόϋλ.

— Αὐτὸ πράγματι δὲν τὤχω διαβάσει, ἀλλὰ τὤχω... γράψει !... εἶπε ὁ δημιουργὸς τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, σκάζοντας τὰ γέλοια....

***

Ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων

Μιὰ μέρα ὁ' ἕνα γεῦμα, ὁ φιλόσοφος Σωκράτης ἄρχισε νὰ κάνῃ μπρὸς στοὺς συνδαιτημόνες παρατηρήσεις σε κάποιον φίλο του. Ἡ αὐστηρότης αὐτὴ τοῦ διδασκάλου δυσαρέστησε τὸν Πλάτωνα, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ἀμέσως:

— Δὲν θὰ ἤτανε καλλίτερο, Σωκράτη, νὰ τὸν μάλωνες ὅταν θὰ εἴσαστε μόνοι ἐσὺ κι' αὐτός ;

— Καὶ ἐσύ, ἀποκρίθηκε ὁ Σωκράτης, δὲν μποροῦσες νὰ περιμένῃς νὰ μείνουμε μόνοι, ἐγὼ καὶ σὺ γιὰ νὰ μὲ μαλώσῃς ;

Συλλέκτης